

harrima, ei täüda. Kos sedda käsfo kuultas
nink holelikkult ja ussutawalt iks täüdetas, sääl
õnnistap Jummal tööd nink waitwa, esherral-
likkult weel sis, kui kil perramõtlemissa nink
mõistussaga ettewõetas nink sedda, mes Jum-
mal om andnu, kõrraperralissel wisil nink par-
raussi prugitas ja kokkohoijetas, ni et hädda
ajas mõnd tenga wõip paigale panda nink ka
weel middage ülle jada, minnaga waist lähhem-
bat wõip awwitada. Teije ollete sis kül, ar-
mas perremees, ürtime meije, ommal wisil õn-
nelik nink rahhul omma ello-põlweega? Misper-
rast es peas minna rahhul ollema, koste temma.
Eggapäiw tenna minna Jummalat temma õn-
nistusse, armo nink heldusse eest. Kaega, sin
om minno abbikaas, minno tö ussutaw abbi-
linne, minno holelik perrenaine nink minno ter-
we nink priiske laste emma. Minno wannemb
poig nink wannemb tüttar omma mul jo sullase
nink näütsiko eest, ja omma wirga, sõnnakuulja
latse. Karja man näite teije kats töisi minno
latssit, ke mulle ka jo abbis omma nink minnule
rõmo tewa, nink siin kaswawa ne töise armsa
latsekesse. Eggapäiw olleme kil sõdetu nink —
tenno olgo minno naisese, — kõrraperrast rõi-
wil nink egga ajastajaga kaswap minno hä nink
warrantus. Ent kuis ollete teije nisuggust
mõistust sanu, küsime meije; kes om teid oppe-
tanu, ni targalikult kil ettewõtma? Se om,
koste perremees, minno wannambide oppuffest

nink mannisussist tulnu, et minnule tö, kõrra-
perralinne wiis nink Jummal-pelg jo latse east
armsas nink kallis latsiwa. Ne waa wannamba
elliwa jummal-pelglikult nink juhhatiwa ka
meid, omme latsi, se pole. Ni olle minna sis
ka omma kirriko-oppetaja oppussi meelde pandnu
nink sõamette wõtnu; olle mõistlikku nink oppe-
tetu rahwa nõuwo nink oppetamissi tähhele-
pandnu. Rige ennambast olli mulle hä maja-
piddamine mõisan eentirjas nink minna olle
omma mõisa-herra hääd nõuwo nink oppetamist
wastawõtnu nink selle perra tennu. Kas tah-
hate wahhest nätta, kas minna omma ammeti
tööd mõista, nink minnoga weidi minna, minno
majapidamist kaema? Meije wõttime temma
kutsmist hämelega wasta. Meije kaijeme ümbre
jõri: maja hone olliwa kil hään kõrran, hä
kõwwa kattussaga; põllo-harrimisese riista,
suuwe; nink talwe-sõidoriista olliwa warjo al
paigal, pu nink haggio häste rita pantu; tahra-
aid olli kesset lautu nink kõsgusid kõwwa wärra-
jaga, selle kõrwal ütõ suur hunnik turbid nink
mulda (maad), nink töine hunnik samlid nink
pu-lehte (pu-lehhesid), töprille allaloutada. Mä-
rast suurt rõmo tusime lige selle näggemisse man.
Rõõmsa melega kaijeme ka temma aidu, kun
kapsta, kali, oa, kannepi nink mu aija-willi
lihawaste kaswiwa. Perran sedda latsime
wärrajist wälja nurme päle nink näime sääl
põlde pakku wiljaga. Meije es tija, kohhe pole